

Arrest

nr. 186 852 van 16 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 november 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.-N.M.B.M. (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger en een sjiitische moslim. U werd geboren op 22 juni 1981 in Bagdad (provincie Bagdad). Van 1997 tot 2002 diende u als dienstplichtige soldaat in het toenmalige leger. Na een wapenopleiding ging u er als chauffeur aan de slag.

Tussen 2002 en 2007 werkte u af en toe in een cafetaria. In 2007 solliciteerde u bij het hervormde Iraakse leger en in juli van dat jaar werd u opnieuw als chauffeur aangeworven. Twee jaar later trouwde u en kwam uw vrouw, (A.S.J.A.F.) (O.V.-nummer 8.111.888), bij u wonen in jullie ouderlijke huis.

Van 2007 tot de zomer van 2014 was u gestationeerd in de wijk Bab Al Moatham in het Rusafa-district van Bagdad, ten oosten van de Tigris.

Rond de zomer van 2014 werd de commandant in Bab Al Moatham vervangen. Aangezien hij zijn eigen personeel meebracht, kreeg u een overplaatsingsbevel voor de zesde divisie in Abu Ghraib dat officieel

inging op 8 juni 2014. Vanaf ongeveer 10 juli 2014 ging u effectief aan het werk op deze plaats: drie maal per dag bracht u voorverpakte rantsoenen naar de soldaten in de regio. Bij deze gelegenheid werd u enkele keren aangesproken door een vooraanstaand militielid, Hadji (A.), die behoorde tot een van de milities die deel uitmaken van de koepelbeweging 'Popular Mobilization Units' / Al Hajd Al Shaabi en die uw stamnaam, (A.N.), had gehoord. Op basis van uw naam, die indirect ook gelinkt is aan de stamnaam van Saddam Hussein, vermoedde hij dat u soenniet was. Hij maande u tevens aan om mee aan het front te strijden aangezien ze mensen aan het front nodig hadden. Het feit dat u dit verzoek weigerde, versterkte zijn vermoeden dat u een soenniet bent, waarop u door hem en zijn kompanen werd beledigd. In dit verband ging u te rade bij uw overste, muqaddam, ofwel luitenantkolonel, Amer. Deze laatste was echter in het leger geïntegreerd vanuit politieke partijen en had geen militaire opleiding genoten en was niet bereid u te beschermen.

Op 24 augustus vertelde Hadji (A.) opnieuw dat u moest komen vechten aan het front. U zei hem dat u de wagen zou gaan parkeren en zou terugkomen. In werkelijkheid ging u naar huis, aangezien uw gewoon verlof ook inging op 25 augustus. Uit voorzorg maakte u uw simkaart stuk zodat u niet kon gecontacteerd worden. De volgende dag liet een vriend en collega u via uw broer weten dat het beter was dat u niet zou terugkeren naar het leger en dat het feit dat u niet was ingegaan op het bevel van Hadji (A.) werd geïnterpreteerd als een bevestiging van het vermoeden dat u een soenniet was.

Aangezien u schrik had voor vervolging leefde u gedurende tien maanden afwisselend ondergedoken bij uw tante aan moederskant en uw oom aan vaderskant, respectievelijk in Gazaliya en in de buurt van Rashidiya (Bagdad). Op 4 augustus 2015 verliet u dan uiteindelijk Irak samen met uw vrouw. Jullie namen een vliegtuig vanuit Bagdad naar Turkije en reisden van daaruit verder naar de Griekse eilanden en het Europese vasteland. Op 24 augustus kwam u aan in België en op 25 augustus diende u een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de woonkaart van uw vader, de rantsoenkaart van uw gezin, uw huwelijksakte, uw militaire kieskaart, uw militaire werkbadge, een attest in verband met het vervullen van uw dienstplicht, een aanwervingsbrief van bij het Iraakse leger, een overplaatsingsbevel, foto's in verband met uw carrière bij het leger. Verder legt u ook nog de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw vrouw neer.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in uw woonplaats in Bagdad vervolging vreest van militeleden omdat u weigerde mee te gaan vechten aan het front, en vanwege de Iraakse militaire rechtbank, omdat u weigerde te gaan vechten in tijden van nood en omdat u meer in het algemeen deserteerde van uw job als chauffeur bij het leger. Voor deze misdaden vreest u bestraffing en executie.

Op basis van uw verklaringen moet echter vastgesteld worden dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de vervolging door het militielid ondermijnd doordat de door u weergegeven context van deze vervolging niet blijkt te stroken met de beschikbare informatie over de gehanteerde rekruteringsstrategieën van de sjiiitische milities in Irak en bovendien niet aan de gebruikelijke logica van strijdende partijen beantwoordt.

U verklaarde dat u herhaaldelijk door dit militielid, die op basis van uw naam vermoedde dat u een soenniet bent, werd aangemaand om mee aan het front te strijden, waarbij hij stelde dat ze mensen aan het front nodig hebben (CGVS Gehoorverslag, pp. 15-16). Uit informatie waarover het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beschikt (COI Focus, Irak, Rekrutering door Popular Mobilization Units / Al Hashd al Shaabi, dd. 5 februari 2016), blijkt dat de diverse sjiiitische milities die deel uitmaken van de koepelbeweging Al Hashd Al Shaabi door een actief rekruteringsbeleid tal van jongeren kunnen overtuigen om op vrijwillige basis deel te nemen aan de gewapende strijd tegen Daesh en hierbij geen dwang uitoefenen. Bovendien worden zij geconfronteerd met financiële en logistieke moeilijkheden om de vele kandidaat-rekruten in te lijven, te bewapenen en op te leiden, in plaats van het aantrekken van vrijwilligers. Gezien deze context is het dan ook allesbehalve geloofwaardig dat een leider van de milities, uitgerekend u, die zijn verzoek meermaals weigerde en dus kennelijk niet gemotiveerd was, zou hebben willen dwingen om met hen mee te vechten, terwijl er een grote toevloed is aan vrijwillige rekruten die soms zelfs wachttijden moeten uitzitten alvorens ze aangeworven kunnen worden. Dit is des te opmerkelijker aangezien hij vermoedde dat u een soenniet was en u hierom beledigde, waaruit kan worden afgeleid dat de sjiiitische milities waar hij deel van uitmaakte u dan ook niet zonder meer zouden vertrouwen. Uit de informatie van het CGVS blijkt verder ook nog dat milities over het algemeen met een echte selectieprocedure werken en de vrijwilligers een wapenopleiding

krijgen alvorens ze mee kunnen strijden (zie p. 8: applicants submit their CV's just like for any normal job, and then go through a screening process to ensure they are not already loyal to another militia. Once accepted, recruits are sent to the holy cities of Najaf or Karbala for training). Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat de militieleden ermee zouden instemmen dat u hen zonder enige vechtervaring zou vervoegen. U legde immers uit dat u enkel een wapenopleiding kon genieten bij het begin van uw dienstplicht, in 1997, en dat u in 2007 werd aangeworven zonder enige gevechtstraining: "Ik zat bij de afdeling chauffeurs, de anderen worden genoeg getraind in Al Taji. Zij krijgen een aantal maanden training om het gebruik van wapens te leren. Ik had niks gevolgd voor wapengebruik bij het nieuwe leger. Ze hebben me enkel en alleen training gegeven bij het besturen van voertuigen" (CGVS Gehoorverslag, pp. 21-22). Gezien dit manifest gebrek aan vechtervaring is het tevens onrealistisch dat militielid Hadji (A.) en collega's u werkelijk ogenblikkelijk aan het front zouden willen hebben (CGVS Gehoorverslag, p. 16: Zij hebben me opnieuw gevraagd: 'Je moet wapens dragen en gaan strijden aan het front bij de eerste lijnen'). Wanneer u geconfronteerd werd met het feit dat het toch moeilijk te verdedigen was vanuit het standpunt van de militias dat men u wilde laten vechten, haalde u aan dat Hadji (A.) een machtig militielid was, en dat zijn bevelen werden opgevolgd (CGVS Gehoorverslag, p. 21). Dit is echter nog steeds geen afdoende verklaring voor het feit dat militias u zonder enige ervaring naar het slagveld zouden willen brengen. Nog afgezien van de gebruikelijke rekruteringsstrategieën van de militias, spreekt het voor zich dat een elementaire training en motivatie van de individuele strijders minimumvereisten zijn om de strijd te laten slagen. De door u geschetste gang van zaken is met andere woorden niet alleen in strijd met de beschikbare informatie over de aanpak van de popular mobilization units (COI Focus, Irak, Rekrutering door Popular Mobilization Units / Al Hashd al Shaabi, dd. 5 februari 2016), maar gaat bovendien ook in tegen de gebruikelijke logica waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt ondermijnd.

Deze ongeloofwaardigheid wordt verder versterkt door een ongerijmdheid in uw opeenvolgende verklaringen en door een ongerijmdheid die bestaat tussen uw verklaringen en die van uw vrouw. Zo verklaarden zowel u als uw vrouw, mevrouw (A.-F.) (O.V.-nummer 8.111.888), tijdens jullie interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u als reactie op de dwang om te vechten veertien dagen ziekteverlof nam en vervolgens besloot het land te verlaten (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5 en DVZ, (A.S.J.A.F.), vragenlijst, vraag 3.5). Op uw interview op het CGVS gaf u echter aan dat de dag nadat u schijnbaar had ingestemd met Hadji (A.)'s verzoek uw gewone verlof inging (CGVS Gehoorverslag, p. 16 en 19: De laatste keer hebben ze me verplicht wapens te dragen en mee te gaan strijden. Dat was op 24 augustus. (...) Ik heb het hem gezegd: 'Ik ga het voertuig plaatsen bij het kantoor en ik zal terugkeren om mee te vechten' en Ik heb gewacht tot mijn verlof de 25ste om niet meer terug te keren.). Wanneer u met deze ongerijmdheid werd geconfronteerd, antwoordde u dat u inderdaad een ziekteverlof had vermeld op uw gesprek op de DVZ, maar dat u dit ging over een verlof van nog voor de ingang van uw werk bij het nieuwe regiment en dus voor uw overplaatsing (CGVS Gehoorverslag, p. 23). In het verslag van de DVZ kan nochtans weinig twijfel bestaan over de volgorde van de gebeurtenissen, waarbij het aanvragen van dit ziekteverlof duidelijk na de problemen met de militias wordt vermeld. Het vasthouden aan één versie van de feiten heft de initiële ongerijmdheid niet op, des te meer aangezien ook uw vrouw dit zo op de DVZ had weergegeven. Deze ongerijmdheid zaait dan ook verdere twijfels over de betrouwbaarheid van uw verklaringen.

Het is bovendien bijzonder merkwaardig dat u en uw vrouw een andere reden aanhalen voor het feit dat u na zeven jaar dienst in Bab Al Moatham werd overgeplaatst naar een nieuwe divisie in Abu Ghraib. Volgens uw verklaringen was dit te wijten aan het feit dat er een nieuwe commandant kwam naar jullie divisie, aangezien de vorige commandant niet in staat was de taken naar behoren uit te voeren (CGVS Gehoorverslag, p. 8). De nieuwe commandant had zijn eigen personeel waardoor u werd overgeplaatst. Wanneer aan uw vrouw werd gevraagd waarom u naar een nieuwe werkplaats moest gaan, haalde zij aan dat dit werd gedaan omdat men omwille van uw naam vermoedde dat u een soenniet bent en men u daarom naar het front wilde sturen om zo van u af te raken: Omwille van het feit dat zijn achternaam (A.N.) is. Zij denken dat de familie (A.N.), omdat hij afkomstig is van Naseri, dat hij soenniet is, omdat het dezelfde stam is als Saddam. Daarom hebben zij hem verplaatst om hem te verplichten te gaan strijden, om van hem af te geraken, CGVS Gehoorverslag (A.F.A.S.J.), pp. 4-5). Deze beschrijving, die erop wijst dat de door u aangehaalde problemen in verband met uw naam reeds voor uw overplaatsing naar Abu Ghraib aanvingen, komt geenszins overeen met de door u beschreven gang van zaken waarbij de problemen pas gaandeweg zouden zijn ontstaan bij uw werk in Abu Ghraib. Wanneer uw vrouw werd geconfronteerd met dit verschil in jullie verklaringen, haalde zij aan dat u haar in werkelijkheid niet veel vertelde om haar en uw ouders niet ongerust te maken, en dat u pas na afloop alles aan haar had verteld (CGVS Gehoorverslag (A.F.A.S.J.), p. 5). Deze uitleg verklaart geenszins waarom uw vrouw wel wist te verklaren dat uw problemen in verband met uw naam reeds voor uw overplaatsing zouden hebben aangevangen. Bovendien mag men ervan uitgaan dat u uw vrouw wel van in het begin heeft ingelicht over de reden van overplaatsing, die op zich niet onrustwekkend was, nadat

u zeven jaar op dezelfde plaats had gewerkt, en dat u haar achteraf ook correcte informatie gaf over de redenen die tot de vlucht van jullie beiden heeft geleid en waarop jullie zich beiden beroepen om asiel aan te vragen. Deze ongerijmdheid tussen de verklaringen van jullie beiden versterkt dan ook de ongeloofwaardigheid van de door u gerelateerde feiten.

Aangezien het ongeloofwaardig is dat de milities u zouden hebben willen dwingen met hen mee te vechten, kan ook geen geloof worden gehecht aan het feit dat u naar aanleiding hiervan voor de militaire rechtbank zou moeten verschijnen omwille van hoogverraad, of omwille van uw verzaking om uw land te verdedigen in noodsituaties (CGVS Gehoorverslag, p. 20).

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, kan evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering die hieruit voortvloeit, namelijk dat u omwille van deze problemen uw werk als chauffeur bij het leger hebt stopgezet en gedeserteerd bent (CGVS Gehoorverslag, p. 22). Voor zover alsnog wordt aangenomen dat u uw werk bij het leger onwettig hebt stopgezet en als deserteur wordt beschouwd, quod non, zij opgemerkt dat het iedere soevereine Staat toekomt de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en internationale bescherming omwille van desertie slechts kan worden toegekend omwille van een gegronde vrees voor een ernstige discriminatoire behandeling, voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. Welnu, in casu dient te worden vastgesteld dat u, die bovendien in 2007 vrijwillig bij het leger in dienst was getreden, hoe dan ook geen geloofwaardige elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u omwille van één van deze redenen nood heeft aan internationale bescherming.

Verder merkt het CGVS op dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u gedeserteerd zou zijn. Hoe dan ook, strafvervolging omwille van desertie maakt in se geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Irakese leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Irakese autoriteiten. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Uit bovenstaande moet geconcludeerd worden dat u er niet in bent geslaagd te overtuigen dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Een aantal documenten (uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de woonstkaart van uw vader, de rantsoenkaart van uw gezin, uw huwelijksakte, de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw vrouw) staven de identiteit van u en uw vrouw, maar die stond niet ter discussie.

Uw carrière bij het leger wordt gestaafd door uw militaire kieskaart, uw militaire badge, het attest ter vervulling van uw dienstplicht, uw aanwervingsbrief van het Iraakse leger, uw overplaatsingsbevel en de door u voorgelegde foto's.

Deze documenten tonen echter niets aan in verband met de problemen die u als chauffeur in dienst van het leger heeft gekend en kunnen de voorgaande vaststelling bijgevolg evenmin wijzigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility

Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en

het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet.

Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.-F.A.S.J. (verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger en een sjiitische moslim. U werd geboren op 12 februari 1991 in Bagdad (provincie Bagdad), waar u ook opgroeide. U ging naar school tot het eerste middelbaar. In november 2009 trouwde u met (A.-N.M.B.M.) (O.V.-nummer 8.111.888) en ging u bij hem in zijn ouderlijke huis wonen.

Uw man was als sinds 2007 werkzaam als chauffeur bij het leger en was gestationeerd in Bab Al Moatham. Men had uw man niet graag omwille van zijn stamnaam, (A.N.), die men associeerde met de stamnaam van Saddam Hussein en die ook een soennitische naam is. Om die reden werd uw man overgeplaatst naar Abu Ghraib, waar ook milities aanwezig waren, zodat men hem kon dwingen mee te vechten met de milities.

In Abu Ghraib werd uw man dan effectief door milities met dwang aangemaand om de wapens op te nemen, hetgeen hij als chauffeur niet wilde. Hij kwam naar huis voor zijn gewone verlof en keerde niet meer terug. Uit voorzorg maakte hij zijn simkaart stuk zodat hij niet kon gecontacteerd worden. De volgende dag liet een vriend en collega van uw man via uw schoonbroer weten dat het beter was voor uw man dat hij niet zou terugkeren naar het leger, aangezien het feit dat hij niet was ingegaan op het bevel van de milities werd geïnterpreteerd als een bevestiging van het vermoeden dat hij een soenniet was.

Aangezien uw man schrik had voor vervolging leefde hij gedurende tien maanden afwisselend ondergedoken bij zijn tante aan moederskant en zijn oom aan vaderskant, respectievelijk in Gazaliya en in de buurt van Rashidiya. Zelf ging u in die periode bij uw eigen familie wonen.

Op 4 augustus 2015 verlieten jullie uiteindelijk samen Irak. Jullie namen een vliegtuig vanuit Bagdad naar Turkije en reisden van daaruit verder naar de Griekse eilanden en het Europese vasteland. Op 24 augustus kwam u aan in België en op 25 augustus dienden jullie een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legden jullie volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw man, de woonstkaart van uw schoonvader, de rantsoenkaart van het gezin van uw man, jullie huwelijksakte, de militaire kieskaart van uw man, zijn militaire werkbadge, een attest van uw man in verband met het vervullen van zijn dienstplicht, een aanwervingsbrief van uw man bij het Iraakse leger, een overplaatsingsbevel van het werk van uw man en tenslotte foto's in verband met de carrière van uw man bij het leger.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat de problemen die u in uw land van herkomst kende en die deel uitmaken van de reden van uw vlucht verbonden waren met de problemen van uw man, (A.-N.M.B.M.) (O.V. 8.111.888). U verklaarde daarnaast geen andere problemen te hebben gekend die deel uitmaken van de reden van uw vlucht (Gehoorverslag CGVS, p. 2 en p. 7). Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, (A.-N.M.B.M.) (O.V. 8.111.888), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees van vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man, (A.-N.M.B.M.) (O.V. 8.111.888) werd genomen, verwijst ik graag naar zijn beslissing. Deze luidt als volgt:

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in uw woonplaats in Bagdad vervolging vreest van militieleden omdat u weigerde mee te gaan vechten aan het front, en vanwege de Iraakse militaire rechtbank, omdat u weigerde te gaan vechten in tijden van nood en omdat u meer in het algemeen deserteerde van uw job als chauffeur bij het leger. Voor deze misdaden vreest u bestraffing en executie.

Op basis van uw verklaringen moet echter vastgesteld worden dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de vervolging door het militielid ondermijnd doordat de door u weergegeven context van deze vervolging niet blijkt te stroken met de beschikbare informatie over de gehanteerde rekruteringsstrategieën van de sjjiitische milities in Irak en bovendien niet aan de gebruikelijke logica van strijdende partijen beantwoordt.

U verklaarde dat u herhaaldelijk door dit militielid, die op basis van uw naam vermoedde dat u een soenniet bent, werd aangemaand om mee aan het front te strijden, waarbij hij stelde dat ze mensen aan het front nodig hebben (CGVS Gehoorverslag, pp. 15-16). Uit informatie waarover het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beschikt (COI Focus, Irak, Rekrutering door Popular Mobilization Units / Al Hashd al Shaabi, dd. 5 februari 2016), blijkt dat de diverse sjjiitische milities die deel uitmaken van de koepelbeweging Al Hashd Al Shaabi door een actief rekruteringsbeleid tal van jongeren kunnen overtuigen om op vrijwillige basis deel te nemen aan de gewapende strijd tegen Daesh en hierbij geen dwang uitoefenen. Bovendien worden zij geconfronteerd met financiële en logistieke moeilijkheden om de vele kandidaat-rekruten in te lijven, te bewapenen en op te leiden, in plaats van het aantrekken van vrijwilligers. Gezien deze context is het dan ook allesbehalve geloofwaardig dat een leider van de milities, uitgerekend u, die zijn verzoek meermaals weigerde en dus kennelijk niet gemotiveerd was, zou hebben willen dwingen om met hen mee te vechten, terwijl er een grote toevloed is aan vrijwillige rekruten die soms zelfs wachttijden moeten uitzitten alvorens ze aangeworven kunnen worden. Dit is des te opmerkelijker aangezien hij vermoedde dat u een soenniet was en u hierom beledigde, waaruit kan worden afgeleid dat de sjjiitische milities waar hij deel van uitmaakte u dan ook niet zonder meer zouden vertrouwen. Uit de informatie van het CGVS blijkt verder ook nog dat milities over het algemeen met een echte selectieprocedure werken en de vrijwilligers een wapenopleiding krijgen alvorens ze mee kunnen strijden (zie p. 8: applicants submit their CV's just like for any normal job, and then go through a screening process to ensure they are not already loyal to another militia. Once accepted, recruits are sent to the holy cities of Najaf or Karbala for training). Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat de militieleden ermee zouden instemmen dat u hen zonder enige vechtervaring zou vervoegen.

U legde immers uit dat u enkel een wapenopleiding kon genieten bij het begin van uw dienstplicht, in 1997, en dat u in 2007 werd aangeworven zonder enige gevechtstraining: "Ik zat bij de afdeling chauffeurs, de anderen worden genoeg getraind in Al Taji. Zij krijgen een aantal maanden training om het gebruik van wapens te leren. Ik had niks gevolgd voor wapengebruik bij het nieuwe leger. Ze

hebben me enkel en alleen training gegeven bij het besturen van voertuigen" (CGVS Gehoorverslag, pp. 21-22). Gezien dit manifest gebrek aan vechtervaring is het tevens onrealistisch dat militielid Hadji (A.) en collega's u werkelijk ogenblikkelijk aan het front zouden willen hebben (CGVS Gehoorverslag, p. 16: Zij hebben me opnieuw gevraagd: 'Je moet wapens dragen en gaan strijden aan het front bij de eerste lijnen'). Wanneer u geconfronteerd werd met het feit dat het toch moeilijk te verdedigen was vanuit het standpunt van de milities dat men u wilde laten vechten, haalde u aan dat Hadji (A.) een machtig militielid was, en dat zijn bevelen werden opgevolgd (CGVS Gehoorverslag, p. 21). Dit is echter nog steeds geen afdoende verklaring voor het feit dat milities u zonder enige ervaring naar het slagveld zouden willen brengen. Nog afgezien van de gebruikelijke rekruteringsstrategieën van de milities, spreekt het voor zich dat een elementaire training en motivatie van de individuele strijders minimumvereisten zijn om de strijd te laten slagen. De door u geschetste gang van zaken is met andere woorden niet alleen in strijd met de beschikbare informatie over de aanpak van de popular mobilization units (COI Focus, Irak, Rekrutering door Popular Mobilization Units / Al Hashd al Shaabi, dd. 5 februari 2016), maar gaat bovendien ook in tegen de gebruikelijke logica waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt ondermijnd.

Deze ongeloofwaardigheid wordt verder versterkt door een ongerijmdheid in uw opeenvolgende verklaringen en door een ongerijmdheid die bestaat tussen uw verklaringen en die van uw vrouw. Zo verklaarden zowel u als uw vrouw, mevrouw (A.-F.) (O.V.-nummer 8.111.888), tijdens jullie interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u als reactie op de dwang om te vechten veertien dagen ziekteverlof nam en vervolgens besloot het land te verlaten (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5 en DVZ, (A.S.J.A.F.), vragenlijst, vraag 3.5). Op uw interview op het CGVS gaf u echter aan dat de dag nadat u schijnbaar had ingestemd met Hadji (A.)'s verzoek uw gewone verlof inging (CGVS Gehoorverslag, p. 16 en 19: De laatste keer hebben ze me verplicht wapens te dragen en mee te gaan strijden. Dat was op 24 augustus. (...) Ik heb het hem gezegd: 'Ik ga het voertuig plaatsen bij het kantoor en ik zal terugkeren om mee te vechten' en Ik heb gewacht tot mijn verlof de 25ste om niet meer terug te keren.). Wanneer u met deze ongerijmdheid werd geconfronteerd, antwoordde u dat u inderdaad een ziekteverlof had vermeld op uw gesprek op de DVZ, maar dat u dit ging over een verlof van nog voor de ingang van uw werk bij het nieuwe regiment en dus voor uw overplaatsing (CGVS Gehoorverslag, p. 23). In het verslag van de DVZ kan nochtans weinig twijfel bestaan over de volgorde van de gebeurtenissen, waarbij het aanvragen van dit ziekteverlof duidelijk na de problemen met de milities wordt vermeld. Het vasthouden aan één versie van de feiten heft de initiële ongerijmdheid niet op, des te meer aangezien ook uw vrouw dit zo op de DVZ had weergegeven. Deze ongerijmdheid zaait dan ook verdere twijfels over de betrouwbaarheid van uw verklaringen.

Het is bovendien bijzonder merkwaardig dat u en uw vrouw een andere reden aanhalen voor het feit dat u na zeven jaar dienst in Bab Al Moatham werd overgeplaatst naar een nieuwe divisie in Abu Ghraib. Volgens uw verklaringen was dit te wijten aan het feit dat er een nieuwe commandant kwam naar jullie divisie, aangezien de vorige commandant niet in staat was de taken naar behoren uit te voeren (CGVS Gehoorverslag, p. 8). De nieuwe commandant had zijn eigen personeel waardoor u werd overgeplaatst. Wanneer aan uw vrouw werd gevraagd waarom u naar een nieuwe werkplaats moest gaan, haalde zij aan dat dit werd gedaan omdat men omwille van uw naam vermoedde dat u een soenniet bent en men u daarom naar het front wilde sturen om zo van u af te raken: Omwille van het feit dat zijn achternaam (A.N.) is. Zij denken dat de familie (A.N.), omdat hij afkomstig is van Naseri, dat hij soenniet is, omdat het dezelfde stam is als Saddam. Daarom hebben zij hem verplaatst om hem te verplichten te gaan strijden, om van hem af te geraken, CGVS Gehoorverslag (A.F.A.S.J.), pp. 4-5). Deze beschrijving, die erop wijst dat de door u aangehaalde problemen in verband met uw naam reeds voor uw overplaatsing naar Abu Ghraib aanvingen, komt geenszins overeen met de door u beschreven gang van zaken waarbij de problemen pas gaandeweg zouden zijn ontstaan bij uw werk in Abu Ghraib. Wanneer uw vrouw werd geconfronteerd met dit verschil in jullie verklaringen, haalde zij aan dat u haar in werkelijkheid niet veel vertelde om haar en uw ouders niet ongerust te maken, en dat u pas na afloop alles aan haar had verteld (CGVS Gehoorverslag (A.F.A.S.J.), p. 5). Deze uitleg verklaart geenszins waarom uw vrouw wel wist te verklaren dat uw problemen in verband met uw naam reeds voor uw overplaatsing zouden hebben aangevangen. Bovendien mag men ervan uitgaan dat u uw vrouw wel van in het begin heeft ingelicht over de reden van overplaatsing, die op zich niet onrustwekkend was, nadat u zeven jaar op dezelfde plaats had gewerkt, en dat u haar achteraf ook correcte informatie gaf over de redenen die tot de vlucht van jullie beiden heeft geleid en waarop jullie zich beiden beroepen om asiel aan te vragen. Deze ongerijmdheid tussen de verklaringen van jullie beiden versterkt dan ook de ongeloofwaardigheid van de door u gerelateerde feiten.

Aangezien het ongeloofwaardig is dat de milities u zouden hebben willen dwingen met hen mee te vechten, kan ook geen geloof worden gehecht aan het feit dat u naar aanleiding hiervan voor de militaire rechtbank zou moeten verschijnen omwille van hoogverraad, of omwille van uw verzaking om uw land te verdedigen in noodsituaties (CGVS Gehoorverslag, p. 20).

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, kan evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering die hieruit voortvloeit, namelijk dat u omwille van deze problemen uw werk als chauffeur bij het leger hebt stopgezet en gedeserteerd bent (CGVS Gehoorverslag, p. 22). Voor zover alsnog wordt aangenomen dat u uw werk bij het leger onwettig hebt stopgezet en als deserteur wordt beschouwd, quod non, zij opgemerkt dat het iedere soevereine Staat toekomt de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en internationale bescherming omwille van desertie slechts kan worden toegekend omwille van een gegronde vrees voor een ernstige discriminatoire behandeling, voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. Welnu, in casu dient te worden vastgesteld dat u, die bovendien in 2007 vrijwillig bij het leger in dienst was getreden, hoe dan ook geen geloofwaardige elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u omwille van één van deze redenen nood heeft aan internationale bescherming.

Verder merkt het CGVS op dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u gedeserteerd zou zijn. Hoe dan ook, strafvervolgning omwille van desertie maakt in se geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Irakese leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Irakese autoriteiten. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Uit bovenstaande moet geconcludeerd worden dat u er niet in bent geslaagd te overtuigen dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Een aantal documenten (uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de woonstkaart van uw vader, de rantsoenkaart van uw gezin, uw huwelijksakte, de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw vrouw) staven de identiteit van u en uw vrouw, maar die stond niet ter discussie.

Uw carrière bij het leger wordt gestaafd door uw militaire kieskaart, uw militaire badge, het attest ter vervulling van uw dienstplicht, uw aanwervingsbrief van het Iraakse leger, uw overplaatsingsbevel en de door uw voorgelegde foto's. Deze documenten tonen echter niets aan in verband met de problemen die u als chauffeur in dienst van het leger heeft gekend en kunnen de voorgaande vaststelling bijgevolg evenmin wijzigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak

voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een

oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgefallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakse burgers zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een

indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekende partijen beroepen zich, in wat zich aandient als een enig middel, op de schending van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Zij betogen dat niet uit te sluiten valt dat Hady opereerde in naam van een andere militie dan de erkende milities. Deze milities maken gretig gebruik van gedwongen rekruteringen. Verzoekers rekrutering had slechts te maken met zijn achternaam oftewel zijn stamnaam. Deze doet vermoeden dat hij soenniet is. Dit is echter niet het geval. De gedwongen rekrutering was dus een persoonlijke wreking van Hady. Het ging hem niet om de mankracht maar wel om het sektarische geweld waarin elke soenniet verdacht is.

Verzoeker heeft de reden van zijn overplaatsing niet aan verzoekster verteld. Dit zijn zaken die men niet vertelt. Verzoekster vergiste zich ook van overplaatsing. Uit haar verklaringen blijkt volgens verzoekende partijen duidelijk dat zij het had over de tweede vraag tot overplaatsing waarbij verzoeker werd aangemaand om te gaan strijden in conflictgebied. De gedwongen rekrutering was de 'verplaatsing' waarop verzoekster doelde.

Omtrent de bestraffing, voeren verzoekende partijen aan dat niet erkende milities andere methodes en andere straffen toepassen op deserteurs. Uiteraard staat dit niet in de militaire strafcode.

Verzoekende partijen benadrukken dat niet betwist wordt dat zij van Bagdad afkomstig zijn. Zij wijzen inzake de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet op de "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 en de informatie van verweerder. Het CGVS betwist niet dat er in Irak een gewapend conflict heerst.

Verzoekende partijen wijzen op een aantal elementen die het CGVS uitdrukkelijk erkent. Verder betwist het CGVS niet dat verzoeker een sjiit was die er onterecht van werd beschuldigd soenniet te zijn. Evenmin worden de door de sjiitische milities gepleegde wandaden ontkend. Hiermee moet rekening worden gehouden bij de beoordeling van het willekeurig geweld. De sjiitische milities viseren de soennieten. Het staat vast dat verzoeker hiervan slachtoffer kan worden. Het CGVS diende te motiveren waarom dit doelgerichte geweld niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Door dit niet te doen, ging het CGVS onzorgvuldig tewerk en is artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet geschonden.

De afwezigheid van een openbaar leven is volgens verzoekende partijen voorts geen vereiste om te kunnen spreken van een risico in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het CGVS voegt aan dit artikel een bijkomende voorwaarde toe. Het openbare leven viel verder nooit stil, zelfs niet in de meest gewelddadige periode. Ook in 2014 en 2015, een periode waarin het CGVS subsidiaire bescherming toekende aan personen van Bagdad, vormde het doorgaan van het dagelijkse leven geen bezwaar voor het toekennen van subsidiaire bescherming. Zonder enige verandering van de situatie meent het CGVS nu plots dat dit een element vormt om te stellen dat er geen nood is aan subsidiaire bescherming. Indien het CGVS meent dat er een verandering aanwezig is die een verandering van het beleid rechtvaardigt, dient het CGVS dit uitgebreid te motiveren.

De toestroom van vluchtelingen in Bagdad zorgt bovendien net voor bijkomende problemen zodat hieruit niet kan worden afgeleid dat er geen nood aan subsidiaire bescherming zou zijn.

Verzoekende partijen voegen verder nog actuele informatie toe waaruit de precare veiligheidssituatie in Bagdad onomstotelijk blijkt. De situatie is de laatste jaren duidelijk verslechterd. Het CGVS erkent dat de situatie complex, problematisch en ernstig is. Dit is een uiterst voorzichtige omschrijving. Verzoekende partijen verwijzen naar en citeren uit het Ambtsbericht inzake de veiligheidssituatie in Bagdad van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van oktober 2015. Verder geven zij een overzicht van aanslagen in Bagdad in de periode van februari 2016 tot juli 2016. Het CGVS vermeldt een toename van het aantal zware aanslagen in april en mei 2016. Dit is een te beperkte omschrijving van de zware aanslagengolf die Bagdad teistert sinds februari en tot op vandaag. Bovendien beperkt de informatie van verweerder zich tot de maanden april en mei 2016 waardoor voorbijgegaan wordt aan de ruimere aanslagengolf die tot op vandaag aanhoudt. Verzoekende partijen wijzen verder op de cijfers van "*Iraq Body Count*". Tevens benadrukken zij dat Irak en Bagdad gelden als gevaarlijkste land en gevaarlijkste stad ter wereld. Voorts werd in Bagdad in april 2016 de noodtoestand afgekondigd. Volgens verzoekende partijen is het duidelijk dat de situatie in Bagdad valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen stippen andermaal aan dat verzoeker een sjiïet is die omwille van zijn stamnaam aanzien wordt als soenniet.

Uiterst ondergeschikt vragen zij de bestreden beslissingen te vernietigen omdat deze niet zijn gestoeld op alle actuele informatie en niet zijn gebaseerd op een grondig onderzoek.

2.1.2. Ter staving van hun betoog, voegen verzoekende partijen een selectie krantenartikelen bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3).

2.2.1. Verweerder voegt bij de nota een COI Focus omtrent de toepassing van de militaire strafwet in het geval van desertie van 26 augustus 2016.

2.2.2. Verweerder legt op 10 maart 2017 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier. Het betreft een COI Focus inzake de veiligheidssituatie in Bagdad, daterend van 6 februari 2017.

2.3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet

voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.3. Verzoekende partijen stellen hun land van herkomst te hebben verlaten nadat verzoeker door een militielid, dat omwille van zijn naam vermoedde dat verzoeker soenniet was, werd aangemaand om aan het front te gaan strijden.

Omtrent dit relaas wordt in de bestreden beslissingen echter met recht gemotiveerd:

“U verklaarde dat u herhaaldelijk door dit militielid, die op basis van uw naam vermoedde dat u een soenniet bent, werd aangemaand om mee aan het front te strijden, waarbij hij stelde dat ze mensen aan het front nodig hebben (CGVS Gehoorverslag, pp. 15-16). Uit informatie waarover het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beschikt (COI Focus, Irak, Rekrutering door Popular Mobilization Units / Al Hashd al Shaabi, dd. 5 februari 2016), blijkt dat de diverse sjiiitische milities die deel uitmaken van de koepelbeweging Al Hashd Al Shaabi door een actief rekruteringsbeleid tal van jongeren kunnen overtuigen om op vrijwillige basis deel te nemen aan de gewapende strijd tegen Daesh en hierbij geen dwang uitoefenen. Bovendien worden zij geconfronteerd met financiële en logistieke moeilijkheden om de vele kandidaat-rekruten in te lijven, te bewapenen en op te leiden, in plaats van het aantrekken van vrijwilligers. Gezien deze context is het dan ook allesbehalve geloofwaardig dat een leider van de milities, uitgerekend u, die zijn verzoek meermaals weigerde en dus kennelijk niet gemotiveerd was, zou hebben willen dwingen om met hen mee te vechten, terwijl er een grote toevloed is aan vrijwillige rekruten die soms zelfs wachttijden moeten uitzitten alvorens ze aangeworven kunnen worden. Dit is des te opmerkelijker aangezien hij vermoedde dat u een soenniet was en u hierom beledigde, waaruit kan worden afgeleid dat de sjiiitische milities waar hij deel van uitmaakte u dan ook niet zonder meer zouden vertrouwen. Uit de informatie van het CGVS blijkt verder ook nog dat milities over het algemeen met een echte selectieprocedure werken en de vrijwilligers een wapenopleiding krijgen alvorens ze mee kunnen strijden (zie p. 8: applicants submit their CV's just like for any normal job, and then go through a screening process to ensure they are not already loyal to another militia. Once accepted, recruits are sent to the holy cities of Najaf or Karbala for training). Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat de militieleden ermee zouden instemmen dat u hen zonder enige vechtervaring zou vervoegen. U legde immers uit dat u enkel een wapenopleiding kon genieten bij het begin van uw dienstplicht, in 1997, en dat u in 2007 werd aangeworven zonder enige gevechtstraining: “Ik zat bij de afdeling chauffeurs, de anderen worden genoeg getraind in Al Taji. Zij krijgen een aantal maanden training om het gebruik van wapens te leren. Ik had niks gevolgd voor wapengebruik bij het nieuwe leger. Ze hebben me enkel en alleen training gegeven bij het besturen van voertuigen” (CGVS Gehoorverslag, pp. 21-22). Gezien dit manifest gebrek aan vechtervaring is het tevens onrealistisch dat militielid Hadji (A.) en collega's u werkelijk ogenblikkelijk aan het front zouden willen hebben (CGVS Gehoorverslag, p. 16: Zij hebben me opnieuw gevraagd: ‘Je moet wapens dragen en gaan strijden aan het front bij de eerste lijnen’). Wanneer u geconfronteerd werd met het feit dat het toch moeilijk te verdedigen was vanuit het standpunt van de milities dat men u wilde laten vechten, haalde u aan dat Hadji (A.) een machtig militielid was, en dat zijn bevelen werden opgevolgd (CGVS Gehoorverslag, p. 21). Dit is echter nog steeds geen afdoende verklaring voor het feit dat milities u zonder enige ervaring naar het slagveld zouden willen brengen. Nog afgezien van de gebruikelijke rekruteringsstrategieën van de milities, spreekt het voor zich dat een elementaire training en motivatie van de individuele strijders minimumvereisten zijn om de strijd te laten slagen. De door u geschetste gang van zaken is met andere woorden niet alleen in strijd met de beschikbare informatie over de aanpak van de popular mobilization units (COI Focus, Irak, Rekrutering door Popular Mobilization Units / Al Hashd al Shaabi, dd. 5 februari 2016), maar gaat bovendien ook in tegen de gebruikelijke logica waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt ondermijnd.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van de voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Waar zij betogen dat niet kan worden uitgesloten dat Hadji A. zou behoren tot een niet erkende militie (die mogelijk wel gedwongen rekruteert), dient vooreerst te worden opgemerkt dat dergelijke louter hypothetische bewering geenszins vermag afbreuk te doen aan het voorgaande. Dit geldt nog des te meer nu deze bewering duidelijk in strijd is met verzoekers eerdere gezegden.

Uit deze gezegden blijkt namelijk duidelijk dat Hadji lid was van een militie die weldegelijk in de PMU was opgenomen, daarbij een vooraanstaande functie uitoefende en bij het leger de rol van commandant van de PMU vervulde (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoeker, p.15-16). Voor het overige komen verzoekende partijen niet verder dan een herhaling van hun eerdere gezegden. Hiermee doen zij geen afbreuk aan de voormelde, omtrent deze gezegden gedane vaststellingen.

Verzoekende partijen laten de bestreden beslissingen volledig ongemoeid waar gesteld wordt:

“Deze ongeloofwaardigheid wordt verder versterkt door een ongerijmdheid in uw opeenvolgende verklaringen en door een ongerijmdheid die bestaat tussen uw verklaringen en die van uw vrouw. Zo verklaarden zowel u als uw vrouw, mevrouw (A.-F.) (O.V.-nummer 8.111.888), tijdens jullie interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u als reactie op de dwang om te vechten veertien dagen ziekteverlof nam en vervolgens besloot het land te verlaten (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5 en DVZ, (A.S.J.A.F.), vragenlijst, vraag 3.5). Op uw interview op het CGVS gaf u echter aan dat de dag nadat u schijnbaar had ingestemd met Hadji (A.)’s verzoek uw gewone verlof inging (CGVS Gehoorverslag, p. 16 en 19: De laatste keer hebben ze me verplicht wapens te dragen en mee te gaan strijden. Dat was op 24 augustus. (...) Ik heb het hem gezegd: ‘Ik ga het voertuig plaatsen bij het kantoor en ik zal terugkeren om mee te vechten’ en Ik heb gewacht tot mijn verlof de 25ste om niet meer terug te keren.). Wanneer u met deze ongerijmdheid werd geconfronteerd, antwoordde u dat u inderdaad een ziekteverlof had vermeld op uw gesprek op de DVZ, maar dat u dit ging over een verlof van nog voor de ingang van uw werk bij het nieuwe regiment en dus voor uw overplaatsing (CGVS Gehoorverslag, p. 23). In het verslag van de DVZ kan nochtans weinig twijfel bestaan over de volgorde van de gebeurtenissen, waarbij het aanvragen van dit ziekteverlof duidelijk na de problemen met de milities wordt vermeld. Het vasthouden aan één versie van de feiten heft de initiële ongerijmdheid niet op, des te meer aangezien ook uw vrouw dit zo op de DVZ had weergegeven. Deze ongerijmdheid zaait dan ook verdere twijfels over de betrouwbaarheid van uw verklaringen.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekende partijen deze niet aanvechten, onverminderd gehandhaafd.

Voorts wordt in de bestreden beslissingen met reden gesteld:

“Het is bovendien bijzonder merkwaardig dat u en uw vrouw een andere reden aanhalen voor het feit dat u na zeven jaar dienst in Bab Al Moatham werd overgeplaatst naar een nieuwe divisie in Abu Ghraib. Volgens uw verklaringen was dit te wijten aan het feit dat er een nieuwe commandant kwam naar jullie divisie, aangezien de vorige commandant niet in staat was de taken naar behoren uit te voeren (CGVS Gehoorverslag, p. 8). De nieuwe commandant had zijn eigen personeel waardoor u werd overgeplaatst. Wanneer aan uw vrouw werd gevraagd waarom u naar een nieuwe werkplaats moest gaan, haalde zij aan dat dit werd gedaan omdat men omwille van uw naam vermoedde dat u een soenniet bent en men u daarom naar het front wilde sturen om zo van u af te raken: Omwille van het feit dat zijn achternaam (A.N.) is. Zij denken dat de familie (A.N.), omdat hij afkomstig is van Naseri, dat hij soenniet is, omdat het dezelfde stam is als Saddam. Daarom hebben zij hem verplaatst om hem te verplichten te gaan strijden, om van hem af te geraken, CGVS Gehoorverslag (A.F.A.S.J.), pp. 4-5). Deze beschrijving, die erop wijst dat de door u aangehaalde problemen in verband met uw naam reeds voor uw overplaatsing naar Abu Ghraib aanvingen, komt geenszins overeen met de door u beschreven gang van zaken waarbij de problemen pas gaandeweg zouden zijn ontstaan bij uw werk in Abu Ghraib. Wanneer uw vrouw werd geconfronteerd met dit verschil in jullie verklaringen, haalde zij aan dat u haar in werkelijkheid niet veel vertelde om haar en uw ouders niet ongerust te maken, en dat u pas na afloop alles aan haar had verteld (CGVS Gehoorverslag (A.F.A.S.J.), p. 5). Deze uitleg verklaart geenszins waarom uw vrouw wel wist te verklaren dat uw problemen in verband met uw naam reeds voor uw overplaatsing zouden hebben aangevangen. Bovendien mag men ervan uitgaan dat u uw vrouw wel van in het begin heeft ingelicht over de reden van overplaatsing, die op zich niet onrustwekkend was, nadat u zeven jaar op dezelfde plaats had gewerkt, en dat u haar achteraf ook correcte informatie gaf over de redenen die tot de vlucht van jullie beiden heeft geleid en waarop jullie zich beiden beroepen om asiel aan te vragen. Deze ongerijmdheid tussen de verklaringen van jullie beiden versterkt dan ook de ongeloofwaardigheid van de door u gerelateerde feiten.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontkrachten. Zij leggen in dit kader namelijk verklaringen af die met verzoeksters eerdere verklaringen niet kunnen worden gerijmd. Verzoekster gaf blijkens het voorgaande duidelijk aan dat zij na afloop wel degelijk werd ingelicht door verzoeker, terwijl verzoekende partijen dit in het onderhavige verzoekschrift ontkennen. Zoals met recht wordt gesteld in de voormelde motivering, kon hoe dan ook worden verwacht dat verzoeker verzoekster hierover zou hebben ingelicht. Dat verzoekster zich zou hebben vergist van overplaatsing, kan evenmin worden gevolgd.

Verzoekster gaf namelijk in duidelijke bewoordingen aan dat verzoekers beide overplaatsingen, waaronder de eerste overplaatsing van Bab Al Moatham naar Abu Ghraib, waren ingegeven door zijn naam (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoekster, p.4-5).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen en het asielrelaas van verzoekende partijen. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan het gegeven dat verzoeker naar aanleiding hiervan zou worden beschuldigd van hoogverraad of van de verzaking om zijn land te verdedigen. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de

aangevoerde asielmotieven, kan verder ook geen geloof worden gehecht aan de wijze waarop en de omstandigheden waarin verzoeker het Iraakse leger zou hebben verlaten. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker in Irak bij een terugkeer zou worden beschouwd als deserteur.

Indien dit toch zou kunnen worden aangenomen, *quod non*, dan nog dient te worden opgemerkt dat er gelet op de informatie die verweerder bij de nota voegt in de bestreden beslissingen terecht gesteld wordt:

“Verder merkt het CGVS op dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u gedeserteerd zou zijn. Hoe dan ook, strafvervolging omwille van desertie maakt in se geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Iraakse leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Irakese autoriteiten. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.”

Verzoekende partijen slagen er niet in deze motieven te weerleggen. Waar zij andermaal verwijzen naar de ongefundeerde hypothese dat een niet-erkende militie verzoeker zou vervolgen, kan opnieuw worden gewezen op de reeds hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Voor het overige laten verzoekende partijen de voormelde motieven ongemoeid.

Dat verzoeker, een sjiïet, onterecht ervan zou zijn beschuldigd soenniet te zijn, kan gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas voorts niet worden aangenomen. Indien verzoeker al een soennitische aanhorigheid zou hebben, dan nog dient bovendien te worden opgemerkt dat, hoewel uit de landeninformatie blijkt dat de soennieten onder druk staan en in bepaalde gevallen een verhoogd risico lopen op vervolging, het louter behoren tot deze strekking onvoldoende is om als een gegronde vrees voor vervolging aan te nemen. Verder zijn er gelet op de hoger gedane vaststellingen in hoofde van verzoeker geen concrete aanwijzingen dat hij louter ingevolge zijn naam zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar Irak.

De neergelegde documenten (administratief dossier, map ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekende partijen overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Verzoekende partijen betogen dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de “*UNHCR Position on Returns to Iraq*”, dateert van 14 november 2016. Verweerder verwijst naar dit standpunt in zijn aanvullende nota en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verweerder.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: “Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak daarenboven meer een meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (“IDP’s”) op te vangen (“*UNHCR Position on Returns to Iraq*”, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd.

Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zwarte) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen

en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geviséerd.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de meest recente informatie, toegevoegd door verweerder, dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad in november en december 2016 gevoelig is gedaald.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd.

Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen.

Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Verzoekers kunnen niet gevolgd worden dat de beoordeling van het openbaar leven een bijkomend of zelfstandig criterium is. Evenmin tonen zij aan dat het de werking van het openbaar leven als onderdeel van de beoordeling van de algemene veiligheidssituatie niet kan meegenomen worden in de beoordeling van de situatie in Bagdad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd.

Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekende partijen het CGVS in het kader van het voorgaande nog verwijten dat niet of onvoldoende gemotiveerd wordt waarom het beleid gewijzigd is, dient te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist voorts niet dat het CGVS ook de gronden voor zijn motieven of de redenen voor haar beleidswijziging moet weergeven. Het CGVS moet enkel motiveren waarom het van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoekende partijen al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissingen.

In zoverre verzoekende partijen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen daarnaast nog beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij tonen ingevolge deze vaststellingen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS